

Arrest

nr. 228 523 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. PEKER
Wapenstraat 2 bus 3
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op een niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoekster werd op 1 augustus 2015 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf.

1.3. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 1 augustus 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoekster werd op 15 september 2017 wederom geïnterpelleerd door de politie in Mechelen wegens illegaal verblijf.

1.5. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 15 september 2017 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Verzoekster en haar Belgische partner dienden op 14 mei 2018 een huwelijksdossier in te Aartselaar waarna de ambtenaar van de burgerlijke stand op 26 oktober 2018, na negatief advies van het parket te Antwerpen, besliste om het huwelijk niet te voltrekken.

1.7. Op 31 maart 2019 werd verzoekster geïnterpelleerd door de politie te Antwerpen wegens illegaal verblijf.

1.8. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 1 april 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 12 april 2019 (RvV 12 april 2019, nr. 219 724).

1.9. Eveneens op 1 april 2019 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : R.(...)

voornaam : S.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Antwerpen op 01.04.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2015 dat haar betekend werd op 01.08.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat ze 7 jaar geleden naar België is gekomen wegens familie. Betrokkene laat weten dat ze niet kan terugkeren naar Marokko omdat het in België mooier is en het hier beter is om te leven. België is correct. Betrokkene laat weten dat ze getrouwd is met Y.(...) S.(...) en dat ze van hem 2 maanden zwanger is. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 14.05.2018 te Aartselaar een registratie van een voorgenomen huwelijk wenste te registreren met de Belg S.(...) Y.(...) °10.10.1973. Op 26.10.2018 weigerde de gemeente Aartselaar dit

huwelijk uit te voeren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer S.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als de heer S.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het feit dat betrokkene zwanger is van de heer S.(...) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat ze Astma en stress heeft. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"

1.10. Verzoekster werd op 10 juli 2019 naar Oujda (Marokko) gerepatrieerd.

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. In de uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift wordt gesteld dat het inreisverbod de bestreden beslissing uitmaakt.

2.2. De Raad merkt op dat het enig middel bijgevolg niet ontvankelijk is in zoverre verzoekster daarin artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden acht en ingaat op de termijn voor vrijwillig vertrek uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aangezien deze wetsbepalingen verband houden met het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, gericht tegen deze beslissing, werd verworpen (zie punt 1.8.). Er werd geen annulatieberoep ingesteld, zodat deze beslissing, die overigens reeds ten uitvoer werd gelegd (zie punt 1.10.) niet langer aanvechtbaar is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

"(...) 2.1. Geschonden bepalingen en bespreking

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 sexies dd. 01.04.2019) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

In casu is de bestreden beslissing van 01.04.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine}.

2.2.1. INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

2.2.1.1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11.11 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 °voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Op datum van 01.04.2019 wordt verzoekster zogenaamd gehoord door de politiezone Antwerpen.

Tot grote verbazing van verzoekster is zij aangehouden en meegenomen en werd er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Verweerster baseert haar beslissing op het gegeven dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel dat haar werd afgeleverd op 01..08.2015.

Zulke vage redenering gaat evident niet op om verzoekster geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten.

Verweerster gaat er zomaar van uit dat de relatie van verzoekster met de heer S.(...) Y. geen duurzame relatie is daar de voltrekking van het huwelijk werd geweigerd.

Evenwel is deze zaak reeds aanhangig gemaakt bij de Rechtbank en is er derhalve nog geen uitspraak, (stuk 2 en 3)

Verweerster gaat er zomaar van uit dat de beslissing die de Stad Aartselaar heeft genomen naar waarheid juist is. Niks is minder waar.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2,4", artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4,5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoekster op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduik risico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt" In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen. In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2015 dat haar betekend werd op 01.08.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Verzoekster was en is nog steeds druk in de weer om haar verblijf te regulariseren. Zij heeft zich altijd gemeld bij de autoriteiten om een verblijfsaanvraag in te dienen.

In 2017 heeft zij de heer S.(...) leren kennen, met wie zij thans een duurzame relatie heeft.

Zij heeft met haar partner een duurzame relatie en wenst met hem te trouwen. Het verblijfsadres is gekend bij de bevoegde autoriteiten.

Op 29.05.2018 diende verzoekster een huwelijksdossier in met de heer Y. S.(...), die de Belgische nationaliteit heeft.

De ambtenaar van de burgerlijke stand Aartselaar heeft met haar beslissing van 26.10.2018 dit huwelijk geweigerd te voltrekken, dit werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 30.10.2018.

Hiertegen is verzoekster, samen met haar partner, in beroep gegaan, (stuk 2)

De zaak zal behandeld worden op de zitting van 17.10.2019. (stuk 3)

Hoe dan ook dient het risico op onderduiken geval per geval beoordeeld te worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van verzoekende partij zouden wijzen op een risico dat zij zou onderduiken. Automatisch aannames dienen vermeden te worden. Er is quasi geen onderzoek gevoerd naar dit element en wordt er louter verwezen naar een voorgaand bevel.

Gelet op het bovenstaande dient de bestreden beslissing geschorst te worden. De procedure van de voltrekking van het huwelijk is nog steeds lopende en de rechten van verzoekster conform artikel 13 EVRM dienen gewaarborgd te worden.

Krachtens artikel 13 EVRM heeft eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoekster en gaat hier tevens zeer licht over. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoekster mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster heeft een partner met wie zij een duurzame en affectieve relatie heeft en met wie zij samenwoont. Zij heeft een vast verblijfplaats, namelijk (...). Dit blijkt ook uit een positieve woonstcontrole (stuk 5)

De motivering aangaande het risico op onderduiken is dan ook geheel gebrekkig en foutief.

Bovendien hebben verzoekster en haar partner een nieuwe huurovereenkomst afgesloten op 30.03.2019 een nieuwe huurovereenkomst afgesloten met ingang op 01.04.2019 aan de (...), (stuk 6)

Verweerster ziet blijkbaar niet in welke schade zij veroorzaakt door de bestreden beslissing in die zin te nemen zonder een uitgebreid onderzoek te voeren naar het leven van verzoekster.

Er is dan ook allerm minst sprake van een risico op onderduiken.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.2.2. DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat de voltrekking van het huwelijk werd geweigerd. Dit is allesbehalve voldoende duidelijk voor verzoekster om het motief van de duur van 3 jaar te begrijpen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de overweging van verweerster niet in verband gebracht kan worden met de duur van het inreisverbod.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat de weigering van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijke gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en omdat de aanvraag tot voltrekking huwelijk negatief werd.

De concrete duur van het in casu aan verzoekster opgelegde inreisverbod, wordt hierdoor echter op geen enkele wijze gemotiveerd.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. Verweerster meldt dat er geen specifieke omstandigheden zijn die het inreisverbod van 3 jaar kunnen doen verminderen. Verwerende partij draait hier de bewijslast om. Zij dient met de stukken en de informatie die zij in haar bezit heeft aan te tonen dat het maximum inreisverbod gerechtvaardigd is.

Verzoekster heeft een partner met wie hij een duurzame relatie heeft.

Verzoekster woont al geruime tijd samen met haar partner, S.(...) Y. Zij wonen samen de (...) en sedert 01.04.2019 aan de (...).

Hun relatie is puur en oprecht. Partijen hebben een duurzame relatie en wensen hun relatie uit te bouwen (stuk 8).

De partner van verzoekster heeft de Belgische nationaliteit, heeft een vaste job bij A.-R. BVBA en baat in bijberoep een café uit. (stuk 4) Al hun sociale belangen zijn dan ook in België gevestigd.

Dat de ambtenaar van de burgerlijke stand Aartselaar het huwelijksverzoek van verzoekster en zijn partner niet heeft voltrokken wil niet zeggen dat er geen duurzame relatie is tussen partijen. Het is algemeen geweten dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert een huwelijk te voltrekken.

Dat deze weigering door de Rechtbank van Eerste Aanleg ook kan teruggefloten worden.

De schade die verweerster met het nemen van deze beslissing veroorzaakt is dan ook aanzienlijk.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximale termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekster een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de relatie die verzoekster heeft met de heer S.(...) en gaat hier veel te licht over. Er wordt geen rekening gehouden met de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de Stad Aartselaar.

Verzoekster heeft tevens familieleden van haar vaderkant in Frankrijk wonen.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de laatste alinea wordt enkel vermeld dat verzoekster geen enkel wettelijk motief heeft om in België te verblijven.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekster een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verwerende partij heeft geen afweging en toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Zij heeft het zelfs niet getracht.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van twee jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1" indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

2.2.3. Schending artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM

I.

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoekster.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de relatie die verzoekster heeft met de heer S.(...). Er wordt geen rekening gehouden met de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand Aartselaar.

Artikel 13 EVRM vermeldt tevens als volgt: "Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de Stad Antwerpen.

Dit is een persoonsgebonden materie waarbij ingevolge van niet verschijning de slaagkansen drastisch zullen verminderen omdat de rechter de partijen ter zitting zal horen en ter zitting het onderzoek naar schijnhuwelijk verder uitvoeren.

Verweerster schendt hier dan ook een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie.

Thans is de zaak aanhangig en werd de zaak reeds ingeleid op de zitting van 10.12.2018. Op deze zitting werden conclusietermijnen geacteerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Er is dan ook een schending van artikel 6 en 13 EVRM (Recht op een eerlijk proces).

Artikel 6 vermeldt immers als volgt: 1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. Het vonnis moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontszegd gedurende het gehele proces of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of 's lands veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van partijen bij het proces dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bepaalde omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer openbaarmaking de belangen van de rechtspraak zou schaden.

2. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt.

3. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft ten minste de volgende rechten :

- a) onverwijld, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;
- b) te beschikken over voldoende tijd en faciliteiten welke nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;
- c) zichzelf te verdedigen of de bijstand te hebben van een raadsman naar zijn keuze, of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien het belang van de rechtspraak dit eist;
- d) de getuigen a charge te ondervragen of doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen a décharge te doen geschieden op dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen a charge;
- e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal welke ter zitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verweerder diende minstens verder onderzoek te voeren naar de stand van het geding terzake.

Daarenboven is verzoekster samen een Assyrische man die Katholiek is, wat maakt dat zij absoluut niet kan terugkeren naar Marokko nu haar familie haar niet meer aanvaard.

Hier heeft verweerder evenmin rekening mee gehouden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

2.

Artikel 8 EVRM: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover hij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie-en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting

bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

De verwerende partij meent tot grote verbazing van verzoekster dat zij niet aantoont waarom zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven in Marokko te ontwikkelen.

Dit argument toont NOGMAALS aan dat verwerende partij geen gedetailleerd onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van verzoekster, noch naar haar privéleven noch naar haar gezinsleven.

Haar partner, die de Belgische nationaliteit heeft, heeft hier een vaste job en is tevens zelfstandige in bijberoep (stuk 4). Het is dan ook tegen alle rechten van partijen in om te veronderstellen dat zij dan maar een gezinsleven moeten uitbouwen in een ander land, met name het land van herkomst van verzoekster. Al hun sociale, familiale en economische belangen situeren in België. Schending van de fair balance toets staat dan ook vast.

Het is tevens allerminst dat het gezinsleven van partijen precair was. De intentie van partijen is duidelijk : het hebben van een duurzame relatie en het uitbouwen van een gezinsleven.

Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoeksters privé- en gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen de openbare orde. Een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM is niet zorgvuldig indien ze niet meer doet dan het bestaan van een privé- en gezinsleven niet te ontkennen maar dit ondergeschikt te achten, zonder dat de elementen van dit privé- en gezinsleven worden geconcretiseerd.

2.2.4. Schending hoorrecht

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoekster de bestreden beslissing betekend. Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens haar een voor haar nadelige individuele maatregel wordt genomen. Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, verweerster heeft nagelaten om verzoekster correct te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoekster had kunnen aanreiken zoals het feit dat zij samen met haar partner een beroepsprocedure heeft lopen tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand Aartselaar en dat zij niet terug kan keren naar Marokko uit vrees voor represailles van haar familieleden nu zij heeft gekozen voor een gezinsleven met een niet-moslim man.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet hoe verwerende partij deze gegevens van verzoekster heeft vergaard.

Was verzoekster vertegenwoordigd door een tolk ? Is zij voldoende gehoord ? Begreep zij wat haar werd gevraagd ?

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bijvoorbeeld niet de bestreden beslissing afgeleverd.

Verwijzend naar de bestreden beslissing kan er enkel geconcludeerd worden dat het hoorrecht van verzoekster is geschonden. Zij heeft alleszins de vragen die haar gesteld werden duidelijk niet begrepen.

Dit blijkt uit de antwoorden. Nochtans dient verzoekster gehoord te worden in een taal dewelke zij machtig is. Haar moedertaal is Arabisch, het Frans beheerst ze matig en haar Nederlands is onvoldoende. Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden.”

3.2. Zoals hierboven reeds aangegeven, is het enig middel niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 74/13 en 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet aangezien deze betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dat niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.5. Volgens het vertrouwensbeginsel moet worden vermeden dat aan de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, wordt tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Opdat er van een schending van het vertrouwensbeginsel sprake zou kunnen zijn, moet de verzoekende partij minstens aannemelijk maken dat de verwerende partij bij haar een rechtmatig vertrouwen heeft gewekt (RvS 23 november 2018, nr. 243.025).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.8. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoekster dat de beslissing gebaseerd is op het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel dat haar werd afgeleverd op 1 augustus 2015. Vervolgens wijst zij erop dat de verwerende partij er zomaar van uit gaat dat haar relatie met S. Y. niet duurzaam zou zijn en dat de beslissing van de gemeente Aartselaar correct zou zijn en meent zij dat er ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gekoppeld aan het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van het risico op onderduiken.

Zoals hierboven reeds aangestipt, vormt het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) niet het voorwerp van onderhavig beroep en kan de kritiek van verzoekster geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het inreisverbod.

De Raad merkt op dat verzoekster er niet in slaagt de vaststelling te weerleggen dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2015, zodat de gemachtigde van de minister op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid een inreisverbod kon/moest opleggen met een maximumduur van drie jaar.

3.9. Specifiek met betrekking tot de duur van het inreisverbod is verzoekster van oordeel dat in de beslissing niet wordt meegedeeld waarom een inreisverbod met een duur van 3 jaar wordt opgelegd. In de bestreden beslissing wordt nochtans het volgende gesteld:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat ze 7 jaar geleden naar België is gekomen wegens familie. Betrokkene laat weten dat ze niet kan terugkeren naar Marokko omdat het in België mooier is en het hier beter is om te leven. België is correct. Betrokkene laat weten dat ze getrouwd is met Y.(...) S.(...) en dat ze van hem 2 maanden zwanger is. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 14.05.2018 te Aartselaar een registratie van een voorgenomen huwelijk wenste te registreren met de Belg S.(...) Y.(...) °10.10.1973. Op 26.10.2018 weigerde de gemeente Aartselaar dit huwelijk uit te voeren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer S.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als de heer S.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het feit dat betrokkene zwanger is van de heer S.(...) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat ze Astma en stress heeft. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

3.10. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat op geen enkele wijze zou zijn gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Uit verzoeksters verklaringen ter gelegenheid van haar interpellatie op 1 april 2019 was gebleken dat zij reeds geruime tijd in België verbleef. De gemachtigde van de minister stelde vast dat verzoekster “geen enkel wettelijk motief (had) om alsnog in België te verblijven”, achtte het gezinsleven van verzoekster met haar partner niet beschermenswaardig en concludeerde het volgende: “Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven meer dan proportioneel”.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van zijn bevindingen over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar.

3.11. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

3.12. De bestreden beslissing maakt een *‘inreisverbod’* uit in de zin van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Door het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de minister dus uitvoering aan het Unierecht.

3.13. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie door de politie van Antwerpen op 1 april 2019 naar aanleiding van haar illegaal verblijf wel degelijk de gelegenheid kreeg om een verklaring af te leggen waarbij zij op de vraag of zij een duurzame relatie of kinderen heeft in België het volgende antwoordde: *“Ja, ik ben getrouwd met Y.(...) S.(...) (België) Ik ben zwanger sinds 2 maanden. De papa is Y.(...)”*. Naar aanleiding van de vraag om welke redenen zij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland, antwoordde zij: *“In België is het mooier en beter om te leven. België is correct.”*. Bij dit gehoor was geen tolk aanwezig, maar uit het verslag blijkt dat verzoekster te kennen gaf de Franse taal en (beperkt) Nederlands te beheersen en het gehoor in het Frans en het Nederlands werd afgenomen.

Verzoekster kan in elk geval niet voorhouden dat zij niet zou zijn gehoord.

3.14. Zelfs indien zou worden vastgesteld dat verzoekster niet deugdelijk zou zijn gehoord, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de

Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de minister eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.15. Verzoekster beweert in haar middel dat zij had kunnen wijzen op de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Aartselaar en op het gegeven dat zij vreest voor represailles uit Marokko omdat zij heeft gekozen voor een gezinsleven met een niet-moslim-man.

De Raad stelt vast dat verzoekster op 1 april 2019 bij haar gehoor verklaarde gehuwd te zijn met haar partner waardoor zij de ware toedracht verhulde. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt immers dat verzoekster op 27 november 2018 beroep instelde tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Aartselaar en dat de rechtsdag werd bepaald op 17 oktober 2019 (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3). Er kan niet worden ingezien waarom verzoekster niet ter gelegenheid van haar interpellatie in de onmogelijkheid zou zijn geweest om mee te delen dat de huwelijksaangifte werd geweigerd en zij hiertegen beroep had ingesteld. Het kan niet verweten worden aan de gemachtigde van de minister dat hij geen rekening hield met informatie die door verzoekster niet werd meegedeeld hoewel zij hiertoe de gelegenheid kreeg. Hetzelfde geldt voor verzoeksters vrees voor represailles omwille van haar gezinsleven met een niet-moslim-man. Toen haar uitdrukkelijk werd gevraagd of er redenen waren waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland, beperkte zij zich tot de loutere affirmatie dat het in België “mooier en beter” is, maar zij maakte geen enkele melding van een risico op represailles.

Er werd niet aangetoond dat verzoekster niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld haar standpunt toe te lichten, waardoor er geen sprake is van een schending van het hoorrecht.

3.16. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

3.17. *In casu* rijst de vraag of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster betoogt dat zij een duurzame relatie heeft met Y. S. hetgeen zij tracht aan te tonen met de bijlagen bij haar verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 4-7).

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster bij een eerdere interpellatie te Mechelen op 15 september 2017 verklaarde een relatie te hebben met een zekere Z. D. Voorts blijkt dat verzoekster op 14 mei 2018 in Aartselaar wenste te huwen met Y. S., maar dit huwelijk werd na negatief advies van de Procureur des Konings geweigerd, onder andere omwille van de snelle gang van zaken. Dit negatieve advies vormt een duidelijke *contra*-indicatie voor het aanvaarden van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoekster. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer S.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als de heer S.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. (...) Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Uit de beslissing blijkt dat werd geconcludeerd dat er geen sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven en dat, indien het bestaan van een *de facto* gezinsleven zou worden aanvaard, onvoldoende werd aangetoond dat verzoekster dit gezinsleven niet zou kunnen ontwikkelen in Marokko. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat geen deugdelijke belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM zou hebben plaatsgevonden.

3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster toont evenmin aan dat er sprake is van rechtsonzekerheid of dat er in haren hoofde een rechtmatig vertrouwen werd gewekt dat zou zijn geschonden. Er is geen schending van het vertrouwens- en/of het rechtszekerheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN